

published
BY MATTHEW B. SMORSTOK
UNDER SPONSORSHIP
OF THE

BYELORUSSIAN INSTITUTE
OF ARTS AND SCIENCES
IN THE U.S.A.

MONTECELLO, MN. 1989.

*Notes for the English-speaking reader
about the author, his land and his writing.*

Anatol Biarozka was a young Byelorussian poet whose short-lived burst of creativity came to an abrupt end among the cataclysmic events that engulfed Europe in the early 1940's. He disappeared from the literary scene, and this is a first attempt in nearly half a century to collect some of his writings.

His land is Byelorussia (Whiteruthenia), situated between Poland and Russia — a country that remains little known outside its own borders, although it became one of the founding members of the United Nations. Though a vast and mighty state during the Middle Ages, known at that time as the Grand Duchy of Lithuania, it succumbed to conquests by its aggressive and greedy neighbors, and was "crucified at the crossroads of East and West". Presently it survives only as Byelorussian Soviet Socialist Republic, one of the constituent republics of the Soviet Union, where it is engaged in an arduous struggle to preserve its culture, its language and its very identity.

This hapless nation owes its survival to the proud and resilient Byelorussian peasant, who, though downtrodden and oppressed by his merciless enemies from East and West, and abandoned by his own renegade nobility and clergy, never submitted to enslavement; his indomitable spirit erupted time and again in new and powerful renaissance of the whole people — people that never abdicated their right "to be called human".

To understand Byelorussian literature fully the reader must be aware of the allegory and symbolism that often permeates most of these writings. This could not be avoided in the atmosphere of suppression where they were written. There existed a need to disguise the true message — even a simple message of love for one's country and people — in order to evade the malicious censorship of the hostile government in power — whether Russian or Polish. Often it was necessary for the writer to encode the message so that only his compatriots, or people friendly to his cause, could fully understand its meaning; if he failed, and the message became too obvious — the consequences could be cruel, even fatal, as repression came swiftly and ruthlessly.

LEITMOTIF

(from J. Pusca)

*O thou, my village . . . Gold and Mood of September . . .
Why are the strings of my cymbaly sounding in sad exultation?
Do they desire to scatter the woes of the past that fell
into my heart as a bitter herb?*

*I drank a full measure of sorrow in the shadow of these
rustic dwellings. Their charms smiled at me only when sunshine
was streaming through linden trees.*

*Laughter was unknown to my lips. Sometimes it would merely
pass by me with a faint whisper when I was leading my
horse from the night pasture.*

*Alas, my golden strings, sow the sounds of sorrow.
They will not germinate in the new spring. Thus the last musician
is crying beside the broken fences of peasant settlements.*

'вядучы матыў.

/пазыка ад 'я.'пашчы./

'эх, вёска ...

вераснёвая прозалаць - кроў...

'ну, чагож так зайшліся цымбалам?

'ці ня высеяць хочуць мінулага боль
палыном што ў сэрца запала?

'яе выпіў я поўную чару

ў застаронку сялянскіх сяліб.

'мне тады ўсіміхаўся чары

калі сонца цадзілася з ліп.

'мае вусны ня ведалі смеху;

ён у прочках блыкаў бязь мяне.

'бывала, як едзеш з начлегу

ён шопатам ціхім каня абміне.

'дык мае золатыя цымбалы -

высевайце балючыя зыкі!

'ня ўзыйсці ім у новую весну.

'гэтак грае апошні музыка

ля вясковых паломаных весніц.

1925 .

TO THOSE IN THE LEAD

*A greeting to you from fields — the wide fields that are swaying
in the wind with waves of grain, when the early morning sunshine
lights the pearly sparks of dew in the blue eyes of field flowers;
when the meadowlark fills the heights of the skies with his
morning hymn, and the forest sings with the rustling of leaves.*

*And a greeting to you from the gray, sagging peasant huts,
that have seen no light for centuries. Ill fate is their sister,
and hunger is their brother. Onto their faces centuries have
carved a cross of blood and suffering. A greeting to you
from the sagging peasant huts.*

*And a laboring greeting to you from the silent hearts, from the
hearts that hardened in the struggle: Now there will be no slavish
sigh forthcoming from their depths. They steeled themselves into
a proud silence. Though their trail is callous and strewn with
misfortune, they are sending you their brotherly greeting.*

‘перадавым.

‘ад палёў вам прывет, ад шырокіх палёў
што калосацца хваляй зярністаю
калі золак у сініх вачох васількоў
пэрлы росаў запаліць іскрыстым,
вышы неба жаўрук гімнам рання залё,
лісьця шопатам ёр запяе.

‘і прывет вам ад шэрых, пахіленых хат –
хат, што сонца спрадвеку ня бачылі:
ім нядоля – сястрыца, і голод ім-брат,
а вакі на іх твары назначылі
крыжам тукі крывава правораны сляды.
‘ад пахіленых хат вам прывет!

‘і працоўны прывет вам ад сэрцаў кямых,
ад грудзёў, што ў баёх ўзгартаваліся:
ўжо з іх нетраў ня выйдзе нявольніцкі ўздых;
яны ў гордую ціш закаваліся.

‘хоць мазольны і горань уславы іх пець,
вам свой братні прывет яны шлюць.

*You meet me, my fields, with wide spaces;
hug me and lull me gently to sleep — lest the dark thoughts
hover over my head like ravens, lest they frighten me;
may the evening wind catch them and carry them into the far
meadows; may the shadows scatter them through the thickets
of forests. Let my native grain field open its proud soul
before me — the soul that was plowed with deep suffering,
the soul that is painfully silent.*

*Let the unfathomed sounds gather and let them be veiled in
silent thoughtfulness until the night pulls its dark curtain over
the village and over the ancient burial mounds of old.*

*Perhaps I'll dream about a mighty tempest that will arise over
the fields and shatter the black darkness; that from under the
peasant cloaks a stormy song will arise under the homemade
sandals, under the bare feet of poverty, and that the fields
will greet me with sheaves, with clang of steel,
and with rows of harvested grain.*

'ты сестрань мяне, о поле, шыр-прасторамі,
прыгарні ды ўскалыхны.. каб душы жёмыныя
ваганьнём над галавою ня кружыліся,
не палохалі... 'няхай вецер вячэрні
іх падхопіць і нясе ў далі,
на лугі... 'хай па гушчах лесу
іх пагубяць, расцярушаць сьценні...
'няхай душу гордую разгорне
ніва родная перада мною —
душу, ўзрытую мукамі, цярпеньнем —
а маўклівую, маўклівую да болі!
'няхай водгаласы скаічўца вясломныя
і спаўюцца хай задумаю нямою
аж пакэль на вёску, на курганы
чорную накіне ноч завесу...

'мо' сасніцца мне, што з поля віхры ўзьвіліся,
цёмру чорную раскалыхалі —
з пад сярнягаў можа бурна ўстане
песьня — расхваляеца разорамі
пад лапцямі, пад нагамі босымі —
і яшчэ раз прывітае мяне поле
каласамі, сталі звагам і пракосамі.

A NIGHT NEAR A DOG HOUSE

A dirty-faced moon crawled out on the muddy sky and spit on the clouds disgustedly with its anemic yellow light. The moon is full tonight. Tonight the moon is ruling tyrannically over the skies. The moon is trampling on the stars — round, yellow and arrogantly proud.

A heavy boot will never strike the moon in its teeth. The moon does not know about a dog's life — and there are two kinds of dog's life: either to drag around a heavy chain and a collar, or to walk smartly on the hind legs before a master.

And the dog would wish to sink his canine teeth into the cold body of the moon; let the moon not laugh over the bloodied snout of the dog — at least not until the blood is clotted and a crust forms over the wounds.

But the moon is high and unreachable. He, whose neck is bent down by a heavy chain and a heavy boot, cannot attempt to defeat it. And the dog will not arise, he will not bare his teeth. He only will painfully howl.

‘НОЧ КАЛА БУДЫ .

‘УМЫРЗАНЫ МЕСЯЦ ВУПАЎЗ НА МЫТНАЕ НЕБА ,
ПЛЮНУЎ З АГІДАЙ НА ХМАРЫ АНГЛІЧНЫМ ,
ЖОЎТЫМ СВЯТЛОМ .

‘СЁННЯ МЕСЯЦ У ПОЎНІ , ЁН СЁННЯ НА НЕБЕ ТЫРАНАМ
САМАЎЛАДНЫМ ... ЁН ЗОРЫ ТОПА - КРЫСЫ , ЖОЎТЫ
І ГОРДЫ .

‘МЕСЯЦУ Ў ЗУБЫ ЦЯЖКІ БОГ ІЯ ВУТНЕ ;
ПРА ДОЛЮ САБАЧЫЮ
МЕСЯЦ ІЯ ВЕДАЕ . ‘БО ДЗІВЕ САБАЧЫЯ ДОЛІ :
АБО ВАЛАЧЫЦЬ ЛАНЦУГ ДЫ АБОЖУ ,
АБО ЛОЎКА ПРАД НАНАМ
ХОДЗІЦІ НА ЗАДНІХ ЛАПАХ ...
І ХАЦЕЎ-СЫ САБАКА
ЎПІЦЦА ЗУБАМІ Ў ХАЛОДНАЕ МЕСЯЦА ЦЕЛА :
ХАЙ НЕ СІМЯЕЦЦА З САБАЧАЙ ЯГО
ЗАКРЫВАЎЛЕНАЙ МОІДЫ
ХОЦЬ ПАКУЛЬ ЗАЛЯЧЭЦЦА КРОЎ
А НА РАНАХ СТРУПЫ ЗАКАРЭЮЦЬ .

‘АЛЕ МЕСЯЦ ВІСОКА , ‘НЕ ТАМУ ЯГО ДАБЫВАЦІ
НАМУ ЦЯЖКІ ЛАНЦУГ ДЫ ЦЯЖКІ БОГ
ДОЛІ САРГІЛІ МЫЮ .
І ЁН НЕ САРВЕЦЛА , ІЯ БЛІСНЕ КАМКАНІ ...
ЁН ТОЛЬКІ БАЛЮЧА ЗАВЫЕ .

*With a thousand flaming eyes, burning in the darkness of night,
the sky is watching the earth and the starry sparks are falling
onto heavy folds of the deep-plowed soil. And the menacing
shadows are settling darkly and heavily on the freshly
upturned black furrows.*

*The night is gently whispering with the winds. Beyond the
wide-plowed fields — gray huts and their thatched roofs
fell asleep in weariness. The sky is watching them with its
starry eyes. The night is whispering with the winds, so gently.
The sleepy straw roofs of the huts are not answering them;
neither are the hardened hands of the people. Heavy are the
calluses of those hands — as heavy as furrows of the
plowed fields. Their lot is dark, as the dark bread they earn.
The chains of many centuries harnessed the giants strength
into a yoke of submission.*

*The sky is watching the plowed fields with a thousand fiery stars.
It watches the silent huts, the hardened hands and their dark,
heavy bread. The gray huts and the heavy hands are silent and
menacing. Only a powerful pain knows how to be that silent.*

'Тисячай воч палымяных, разпаленых цемрай начною,
неба ўпілося ў зямлю; і на цяжкія скібы гальзі
зорныя блескі упалі; і пдоймай злавесна-нямою
чорна ў чорных барознах цені ліхія лялі.

'Ноч шапталася зь ветрам... 'за полем шырока ўзгараным
шэрыя хаты, бедныя стрэхі ў зыямозе раснулі;
ў стрэхі неба ўпілося зьзянінем зор палымяных...

'Ноч шапталася зь ветрам... 'так ціха... 'ня чулі
сонныя стрэхі пахілых хат, закарэзаныя рукі;
бо цяжкі мазоль тых рук, як цяжкія скібы гальзі;
чорная доля, як чорны хлеб... 'у ёрмы прычкі
дойгіх вякоў ланцугі волаталі моц у прагі.

'Тысячай воч палымяных неба упілося ў барозны,
ў ціхія хаты... ў жорсткія рукі... ў чорны іх хлеб і ў соль.
'Шэрыя хаты, цвёрдыя рукі — маўклівы і грозны:
гэтак ціха маўчаць умее толькі магутны боль.

ONE DEATH

*Tonight you brushed past me ever so near;
over the rags in the gray twilight — white, silent and
ominous breathed the sepulchral chill.*

*And she — her sixteen early springs were gazing from her eyes
and youth was bursting from her lips with vivid blood,
and her breasts were ripening firmly like apples.*

*All through the night you were hovering over her silently,
chilling all hopes with your breath. I knew that you are
all-powerful. Before you blossoms wither and your name
is as white as silence itself.*

*Her mother bent over her and hid her face in her hands.
She was silent. Silently from among the rough fingers
rolled a clear spark.*

"Mother, why are you crying?"

*Her mother shuddered. Suddenly, in the glow of a smoky
lamp the face was revealed, deeply wrinkled and yellow.*

"My child, I am not crying . . . Not crying . . ."

*Perhaps she believed her; again she opened her eyes —
and from her eyes the sixteen early springs were gazing
and the will to live — petrified in helplessness.*

*The morning light was filtering through the window and
burning the death watch candles on the glass.*

And from the church tower tolled a bell — gravely, mournfully.

'одна сынерць .

'сягоньня ты гэтак блізка прайшла...

'па лахноўці ў мораку шэрым

бела, ціха і грозна

магільным павеяў холад .

'а ёй шаснаццаць веснаў із вачэй глядзела;

ад вуснаў моладасіць лунала кроўю

і сьпелі яблынкамі грудзі пруткія .

'ўсю ноч над ёю вісла ты нячутна –

надзею ледзяніла подыхам;

я ведаў: ты маргута;

перад табою долы гиецца цвет

і белае імя тваё як ціш .

'яе маці схілілася – і ўтуліўшы ў далоні твар

маўчала, 'нема з паміж пальцаў каравых

скацілася чыстая іскра .

„мама, чаму ты плачаш?”

'ўстрапянулася маці. 'ў ірдзеныі дымнае лягны

твар адкрыўся, глыбока зварозьнеены, жоўты ...

„я, дзетка, ня плачу... ня плачу...”

'што-ж... 'мо' паверыла, 'ўзноў адчыніла вочы:

з вачэй яе шаснаццаць веснаў глянула

і воля жыць – ў бязсілавлі скамянелая .

'ў акно цадзілася заранняе сьвятло

на шыбах палячы іскрыстыя граніцы .

'а на званьніцы

ударыў звон .

'глухі, 'хаўтурны .

CREDO IN DUOS DEOS

*Today I'll submerge my thoughts in untamed whiteness.
May the young springtime erupt in a tide, may it run
over the rim, may the tempestuous white apple blossoms
be strewn on the green of May.*

*Hear. The cool breast of the earth, saturated with sweat of
generations of serfs, too long was spilling the hot redness
of blood on the whiteness of blossoms. The peasant huts,
imbedded in the black dirt, stiffened in pain, are bursting
with desires and hopes of centuries, and they are promising
to gather a harvest where the bones of my ancestors
are decaying under the mosses.*

I bow my head before the God of my ancestors.

*And when the apple blossoms whisper through the spring
of my martyred land and sprinkle their whiteness over the green
of May branches, when the wind is blowing stiffly in my face,
then the old wounds are re-opening, then the songs are
awakening about power and anger, and hands are prepared
to open the coming day with hardened steel.*

I am praying for such a day to the god of my progeny.

СРЕДО ИΝ ΟΥΡΟΣ ΘΕΟΣ

‘сёння думы свае пагалаю ў непакорнай у белі.
‘хай запейіцца хмелна, пацачэ пераз край,
пырсне бурнаю беллю вясна маладая
яблынь цвіетам на зялёны на най.

‘чуй, ‘сырня гудзі зялізі, напоены потам мужычым,
доўга кроў - гарачую чырвань - цацізі ў росыцвіту белі;
хаты, ўрослыя ў чорную гразь, закарэзныя ў болі
векавою тугою набрэкзі дм савраці сцяць жыво
там дзе косіці няшныя бацькоў паракнеюць пад мохам.

‘перад богам маіх бацькоў голаў схіляю долу.

‘а калі над вясною замучанай зашапоча яблыні цвет—
на галінны, на най акцягушыцца беллю;
калі ветрам у твар запахне - тады ятрацца раны,
тады будзяцца песьні пра сілу і пнеў, а рукі гаговы
заўтрашні дзень адчыніць сабе стальню.

‘я маюся за гэтакі дзень богу маіх патонкаў.

1939.

Fields — far and wide — and the sky above them, blue and unfathomed. The evening whisper of fields, a mellow song from a pain-filled breast, a song that strives forth with a gust of wind on the sounds of night. And the unharvested fields are listening . . . This is a song that stirs the blood into flames. This is a song about liberty.

There the graves of my fathers are sleeping under the sagging ancient crosses. The heritage of past centuries overgrown with grass. Like black wounds, the long shadows of the crosses carve themselves into the gray earth, fall onto the yellow sand and cover the grass with black sadness.

Here on these burial mounds, the alien gods and tsars for centuries were clashing over their spoils of war; and their blood-stained altars were steaming with blood of our hearts.

Beyond the fields — the huts of a village. Green moss is hanging from their thatched roofs, and the roofs are overhanging the huts. The fires of the setting sun are glowing red on their window panes. Shadows are spreading over the land, slavishly crawling on the ground. Like cold steel the breast of the earth is cold. A wind from my native fields — perhaps it will scatter my sadness?

The huts — poverty stricken, dull and obscure; under your somnolent roofs lies my heart; it lives with your destiny, it saddens with your pain. The evening is spinning its century-long dreams under the thatched roofs.

And the evening, the heart, the graves and the land have melted into a single paeon — Kryvia, my motherland . . .

And the deep plow-tracks are worshipping the sun — the sun that is extinguishing itself among the gray ashes of the darkening clouds.

'поле, далёка - широка поле ... і неба над полем
сіняе ... 'неба бяздоннае ... 'молах вячэрні палёў
ціхі, як песьня з грудзей набалелых, што з ветру
парывам
па струках вечару ймкне ... і слухаюць нівы ...
'гэта песьня што похлеме пеніць кроў -
гэта песьня аб волі!

'тані-магілы дзядоў пад крыжамі пахілымі дрэнляюць -
здыгванчелая спадчына сівых вякоў, як чорныя раны
беліся доўгія цені крыжоў у шэрую зямлю,
упалі на жойць пяскі, ўкрылі траву пад сабою
чорным сумам ...

'гэтта, на гэтых курганах
вякамі здабычы дзялілі чужыя багі а цары
і крывавыя іх абтары
дыміліся доўга - нашай крывёю.

'за полем хаты, 'на стрэхах мох абвіс зялёны;
звісьлі стрэхі над хатамі, 'неба вячэрні пажар
палынее на шыбах чырванню, 'сьцеліцца цені па загонах
рабска пайзе па зямлі ... 'мой халодная сталь
грудзі зямлі халодны ... 'ведер ад родных хат -
разьвее мо' гора?

'хаты - бедныя, цёмныя ... 'пад ватымі стрэхамі соннымі
сэрца маё вайшай доўгай жыве, вайшым бодем сумне ...
'вечар пад стрэхамі сынці сваю думу-тугту векавую ...
'з думай-песняй ад хатаў шырока-разгонная
вечар, сэрца, магілы і поле зліліся ў адзіны псалым -
'кывіа!

'і моляцца сонцу разоры -
сонцу, што ўжо дэгарэе на шэрым попеле хмар.

THE CRANES ARE FLYING

*The sun of September is playing on their wings,
and faintly, sadly the wings are strumming the winds
above the empty harvested fields, above the forest.*

*Their untamed call carries far into the blue of their boundless
routes. Left behind somewhere in the faraway space is the
home of their birth and the faithful heart.*

*They are flying — away. And below, with a silent prayer,
the fields are falling asleep in solitude. And their wings,
immersed in blue, are painted gold by September sunshine . . .*

ОДЛЁТ ЖУРАЎЛЁЎ

'вераснёвае сонца гуляе
на іх крыльях - і ціха, тужліва
крыхлі іграюць у ветры мой струн пералівы
над іржышчам пустым, над гаем .

'волины покліч далёка нясецца
ў паднябесных сініх шляхах ...
там, далёка дзеся, родны астаўся парог -
асталося вернае сэрца .

'і латыць . 'а пад імі, зь нямною малітваю,
засынаюць палі ў адзіноце ...
'а іх крыхлі, сіньню залітыя,
вераснёвае сонца залоціць .

*The evening is silent again as it was the last time.
But tonight there is no light in your window.
Just as the last time, the night sky is deep; just as the last time,
the waters are sparkling; and unchanged, waves are kissing
the sand and the willows are leaning over the silent Vilia river.
Just as the last time, the wind is whispering in the reeds
and the willows, and the stars are shining — tonight, as before.
Among the scattering of windows only one was
extinguished tonight. . .*

*Then why is it that my heart is crushed by infinite loneliness?
And why is it that a heavy burden fell on my chest
with painful reproaches?
From a faraway forest — dark and mysterious — I hear a faint,
distant song. Is it a song of happiness and good fortune?
Or is my flower of midsummer night just blooming and wilting?
Tonight, there is no light in your window. With it the one
spark that was warming me vanished in darkness tonight.
The wind is kissing the willows; the reeds are whispering
over the water. Among the vast scattering of city lights
only one was extinguished tonight. Only one.*

'сягоння пагухла тваё акно ...
'ціхі вечар ізноў, як учора;
але сёння пагухла тваё акно ...

'гэтак сама неба начное глыбока,
гэтак сама іскрацца воды ў месячным зьзянні
і няўменна хвалі цалуюць пясок
і хіляцца вербы над ціхай 'вяльлэю;
гэтак сама вецер шасціць ў дэрах ды лозах
і сьвецяцца зоры – сягоння, як учора .

'сярод россыпі вокан
пагухла толькі адно .

'дык чаму ж зашчаміла мне сэрца журба
адзіноты бяздоньнем
ды чаму на грудзёх цяжкі камень улёгся
з балючым дакорам?

'ад далёкага лесу – ад цёмнага бору
песня чвецца дзесьці далёка-далёка ...
'а ці песня аб шчасці і долі?
'а мо' папараць-кветка мая расьцьвітае ды вяне?

'ў гэты вечар пагухла тваё акно;
з ім яшчэ адно кволая іскра што грала няне
дагела ў ценры сягоння ...

'вецер вербы цаліе; дэры шумяць над вадою ...

'сярод россыпі вокан
пагухла адно ...

A LETTER TO MY MOTHER
(Translation From the Forgotten)

*As the autumn days are waning, I long for you in my thoughts,
and thoughts know no confines.*

*You are far away among strangers in your god-forsaken
impoverished village, where autumn is painting the maples gold,
and the morning fog blankets the meadows and fields.*

*You are spinning your coarse thread of flax, summoning
the memories of the days and events when you drank
your bitter cup of adversities.*

*And perhaps you mourn that your son will never
return from his distant travels.*

*And I, I am here in a strange far-off city amidst the vain
hustle of another empty day, alone and silent.
I stand and breathe the winter winds, and as I gaze at the
leaves that perish under my window, I truly believe that
my smile will be carried to you on the clouds.*

‘ліст да маці .

/ пераклад з забытага /

‘на схіле восені дзеён

к табе імкнуўся ў думках —

а думы ня знаюць запываў .

‘хочаш – абое ў сьвоньні вячэрнім

ў вусьмешку твар

як у бэзу пукі

ахінем ...

‘ты там, у вёсцы маёй убогай

дзе восень заложыць кляны

а ўранні туман

засыцілае дугі ды папары;

ты прадзеш сваё горкае зрэб’е ,

ўспамінаеш падзеі а дні

калі выпіла горычы чару –

і мо плачаш, ‘ня вернецца сын

з далёкай дарогі ...

‘а я тут, у месцы чужым і далёкім

пад хмарным восені небам

ў мітусні парожняга дня

ды знясілыя дарэмных узлётаў –

адзін, бязмоўна стаю

а ўдыхаю паветры зімы

і гляджу на лісьцё што пад вокнамі гіне

і веру

што вусьмешку маю

данясучь табе хмары .

EPILOGUE

*"Do the bitter thoughts about your native land
haunt you? — The land now ruthlessly subdued by the enemy,
now in the hands of a fiend? I know — those are dreams about
the linden trees in bloom on an early morning of summer." **

*My trail, arduous and stained with my own blood,
never led me to happiness. A deep, gnawing fear is hiding
in my heart — that I'll vanish without even leaving my
footprints behind me.*

*I am cursing my bitter, cruel fate, and I am tugging
at the burden, straining with all my might in helpless
impotence and weariness. Do my lonely trails lead me
to an unmarked, forgotten grave?*

** "Excelsior"*

епілєг

"О ці думи горкія прийшли
до краіне, ворагам забранай?
Знаю - синіцца расцвітанне ліп
у ружовы летні ранак." *

"Дыздолены мой стромы шлях
аніколі не давёў мяне да шчасця –
і трывога тоіцца ў гудзях
кдз бяссьледна не прапасці."

"І клянў я горкі лёс ліхі
і напружаю ў знямозе сілы...
Ціж вядуць мае самотныя шляхі
да забытае, вярнуць нагілы?"

* "Узвышша"

KAMUNIKAT.org

Выдана з дапамогаю
Беларускага інстытуту навукі і мастацтва
у заадзіночаных дзяржавах Амерыкі
Друкарня MONTECELLO PRINTING, INC.